

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 12. velikega serpana, 1892.

List 33.

Moje spreobrnjenje.

(Dalje)

Presrečen dan.

V malo dneh upam, da me bode moj spovednik pustil pristopiti k mizi Gospodovi. Čudno, a vendar resnično. Moje sercé je sicer mirno, vendar pa čutim v njem neko veliko praznoto; ali upam, da se bode po prejetju sv. obhajila spremenilo tudi to.

Danes bodem obiskal dobro gospó, ki si je toliko prizadjala za moje spreobrnjenje.

— Je-li dovoljeno vstopiti, dobrotna gospá?

— Ah, prav da ste prišli: mislili smo že, da ste bolni, ker Vas toliko časa ni bilo videti.

— Hvala Bogu, prav dobro mi je. Ali imel sem važen opravek, in zato nisem mogel priti poprej.

— Ne čudim se, rada se naključí stvar, ki prekriža vse naše namene.

— In kako se Vam godí, dobrotna gospá?

— Hvala, dobro. Boleham sicer vedno; a sem vendar zmagovala svoje opravila. Včeraj sem s svojim soprogom se Vas spominjala in sva mnogo govorila o Vas.

— O... upam, da se me niste le samo spominjali...

Spominjali smo se Vas tudi v svojih molitvah, in zadnjo sredo šla sem tudi k sv. obhajilu v čast očiščevanja Marijinega, da bi Vam Marija sprosilá od svojega Božjega Sina očiščenje serca s pomočjo sv. spovedi.

— Hvala Bogu, to se je že zgodilo.

— Pa kedaj?

— Zadnjo sredo.

— O, hvala presveti Mariji Devici, da je uslišála mojo molitev, mojo prošnje...!

— Milostiva gospá, prosil bi Vas nekaj...

— No, govorite.

— V petek mi je obljubil spovednik, da me bode pustil pristopiti k mizi Gospodovi. Me li bi hoteli spremiti v cerkev?

— To povabilo je zame zelo prijetno; spremla Vas bodem v cerkev žalostne Matere Božje, kakor mati spremlja svojega sinčka, ki gre prvič k sv. obhajilu. Potem pa bode pri nas po želji mojega soproga na kosilu, kajti to se mora praznovati v zahvalo Jezusu in Mariji, ki sta Vas pridobila.

Bilo je 10. junija, v praznik presv. Serca Jezusovega. Berzo ko sem zaslišal zvoniti pri cerkvi žalostne Matere Božje, sem se prekrižal, vstal in opravil jutranjo molitev. Nato pa sem mislil na veliko dogodbo, ki sem jo imel spolniti v nekoliko urah. Kakor hrepeni žejen jelen po hladnem studencu, tako sem kopernel jaz po angeljskem kruhu. O sveta Devica Marija! Ti si me privedla zopet na pravo pot, stoj mi še sedaj na strani, kajti brez tebe, bojim se da ne bi mogel vredno zavžiti Telesa Gospodovega.

Ko sem se spodobno napravil, šel sem k pobožni gospej in ravno ob sedmih greva v cerkev?

Pripravljá sem se v cerkvi na sv. Obhajilo. Bližal se je presrečni trenotek in tedaj sem se zopet obernal k Mariji: Marija, ti si prva vzela Jezusa na svoje presveto serce, ti si ga prva pokazala sv. trem Kraljem: daj, da ga tudi jaz sedaj sprejem iz tvojih rok.

Duhoven je pristopil, me obhajal, zavžil sem sv. Rešnje Telo po izrečenih besedah: „Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho: reci le besedo in ozdravljena bo moja duša!“ „Stopi sedaj, o Jezus, v moje borno sercé in ne zapusti me nikdar več!“

Nato sem molčal kacih deset minut. ves zamaknjen: poslej pa sem pričel moliti zahvalo. Moja molitev je bila dolga, zelo dolga. S takim občutkom v srcu molil nisem še nikdar.... (V izvorniku so globoki vzdihljeji in goreče molitve obširno popisane.)

Ko sem naposled končal molitev in zapustil cerkev, podal sem se v hišo dobre gospé, kjer sta me gospod in gospá spoštljivo in ljubeznjivo sprejela. Ostal sem tamkaj pri kosilu. Obedu vdeležilo se je mnogo pobožnih gospodov in gospej iz mesta, katerih do tedaj nisem poznal, in vendar so se vsi veselili z menoj in me spodbujali naj bom stanovitven v dobrem.

Koncem obeda prišel je moj spovednik. pozdravil vse navzočne, pristopil k meni ter dejal: „Lepo pravdo ste dobili, gospod odvetnik. Veselim se z Vami vred. Ne bodete li Vi prvi odvetnik sv. Petra v našem mestu...?“

— „Gospod dušni vodja,“ odvernili sem, „z božjo pomočjo hočem biti in tudi bom.“

(Dalje nast.)

Liberaluhi iščejo Don-Boskoto umoriti. Glasoviti (kuže) „sivec“

Čitatelji, ki že delj časa prebirajo „Danico,“ se gotovo še spominjajo, kako so brezbožni mladolahi iskali Bosko-ta umoriti in kako prečudno ga je Bog vselej rešil. Toda naslednji popis iz nove knjige utegne biti nekoliko obširniši in bolj popolen ter silo zanimiv še za take, ki so z judovskimi in framasonskimi romani in časniki zapeljani tudi že vero zgubili ali zaverгли, da spoznajo, kako je Bog s tistimi, ki delajo za sv. vero. Poslušajte:

Ne le samo sovražniki sv. Cerkev, ampak brezbožnost sama, ki se je šopirila zoper vstanovo „Salezijanskega dela“ v Valdoku, ni nič premogla zoper vstanovo in rast Boskovega katoliškega djanja. Zakleli so se bili ti ostudni ljudje s smertno zakletvo zoper Don-Boskoto in so počenjali zoper njega, kakor n. pr. nekteri fanatiki rujejo zoper poštenjake, ti neprestrašeno branijo sv. Cerkev in odkrivajo potuhnjenost nasprotnikov.

Od tistega časa je bilo Boskovo življenje v smertni nevarnosti vsako uro. Ljudje, kateri so vsled svojih pregréh Boga zapustili, so obsedeni in torej sv. Cerkev, Boga in vero sovražijo z vso svojo černo dušo, kakor njih oče satan sam.

Nekega dne pri kerščanskem nauku je nekdo skoz odprto okno pri kapeli nanj ustrelil. Kroglu mu je prederla obleko in je šla med ramo in persi dalje, raztergala je sutano in se je skvečila ob zidu. Boskovi mladi ljudje so zagnali grozen vrišč in so hotli v viharni razdraženosti spustiti se za morivcem. Bosko jih je pa pomiril, ozel se na svojo sutano ter dejal: „Uboga sutana, ti moraš zame terpeti. Zelo mi je žal, ker si moja jedina.“

Drugokrat skočil je nek divjak, oborožen z velikim mesarskim nožem, na Boskoto. Ta imel je ravno še čas umakniti se v sobo ter vrata zapreti. Tolovaj

ostal je tedaj pri vratih, da bi čakal na svojo žertev. Dečki hotli so ga s kamenjem odpoditi. Gospa Margareta poslala pa je rajše med tem po žendarje. Ti prišli so čez dve uri! Tolovaja so v ječo odpeljali, drugi dan pa zopet spustili s tem izgovorom, da mu je Bosko odpustil. To se je v resnici zgodilo; vendar je bil pobožni duhoven preslab, da bi jih primoral, hudobneža zapertega držati. „Odpustim kot kristjan,“ dejal je. „toda kot državljani in predstojnik vzrejevalnice prosim varnosti, katero postave zapovedujejo.“ Magistrat, ki se je gotovo hotel prikupiti „vladarskemu ljudstvu,“ pa je storil, kakor da ne bi poznal te razlike. Ko je zvedel Boskov prijatelj o tej prizanesbi, ki je lahko spodbujala in oserčevala morivca za nove napade, šel je k zločincu ter ga vprašal, zakaj da hoče Boskoto umoriti. „Druzega vzroka nimam, razun 80 lir, ktere sem zato dobil,“ je bil odgovor.

„80 lir, za človeško življenje! In ko bi Vam jih 160 dal, da ga pustite v miru?“

„To bi bilo ravno še enkrat toliko,“ mislil je potepuh, ki je znal računati, „za te bi ga pa branil, ako bi bilo treba.“

Pogodba sta v resnici sklenila.

Lahko si mislimo, kako je v tacih okoliščinah skerbela Margareta, ako je njen sin šel od hiše ter se ni vrnil o pravem času. Ni ga pustila od sebe brez dveh ali treh mladih mož. Ti hotli so orožje seboj vzeti, toda tega jim ni nikoli dovolil. „Naših zmag ne bomo pridobili s krogami in streljanjem,“ je rekel. Deržimo se Gospodovih besed: „Ako vas kdo udari na levo lice, pomóli mu še desno, in ako vam vzame kdo obleko, daj mu še plašč.“

Kerščanska ljubezen do bližnjega pa ne izključuje previdnosti. Ker je stala molitvena soba (oratorij) sama sredi na travniku in je zid ni popolnoma obdajal, napravila je gospa Marjeta železno ograjo pod stopnicami, da bi zaperla dohod do sobe svojega sina. Poklicala je celo svojega družega sina Jožefa, iz Kastelnove, da bi ga varovala, ker je kljubu vsem prošnjam vedno izhajal.

Neki večer zazvonil je nekdo pri vratih v molitveno sobo in prosil, da naj Bosko hitro pride spovedat bolno ženo, ki je na smertni postelji. Dobri duhoven je precej poslušal, mati pa je dala štirim mladim možem znamenje, naj ga spremijo.

Noč bila je zelo temna. Malo kerdelo dospelo je do ubožne kočé, v kateri naj bi bila bolna oseba. Dva mladeniča spremila sta Bosko-ta do duri, tu jih je pa prisilil, naj ostaneta zunaj pred sobo. Sam je stopil v sobo, se približal postelji, zapazil pa, da ima bolnik precveteč obraz za umirajočega. Začel je nato malo povpraševati, kar na mah ugasne edina sveča; postalo je tema po sobi. Ko je prosil, da se naj zopet prižge luč, dobil je mesto odgovora udarec, ki je srečno ob rami spodletel. Ne da bi obupal, zagrabil je Bosko stol ter ga držal nad glavo in okoli tipaje iskal duri. Med tem leteli so udarci kakor toča na izmišljeno čelado (na stol). Kar se hipoma odpró vrata, mladeniča skočita spalicami okovarjena v sobo in rešita Bosko-ta; tolovaji jih niso zasledovali.

Na cesti zapazil je Bosko, da je njegova roka mokra; bila je kervava. Na roki, ktera je držala stol nad glavo, bil je palec skoro popolnoma stert. Drugih rán ni dobil.

Ena najbolj čudnih prikazni v Boskovem življenju je njegov skrivnostni varh „sivec“ (il Grigio).

Od kod je? kdo je bil njegov gospodar? Nobeden tega ne bo zvedel. Bosko ni vedel več o njem, ko vsaki drugi. Kuže prikazal se je v nevarnostih, kakor da bi zrasel iz zemlje, in zginil je zopet, če ga ni bilo treba. Brez pridatka in krajsave damo besedo v tej zadevi učencu oratorija, ki je sedaj Saleški brat in nadzorovatelj delavnic, zelo zanesljivi priči. V njegovih mladosti ni mu veliko manjkalo, da je dal življenje za svojega dobrotnika. Odvernil je puško, koja je bila namenjena Boskoku in krogla zadela je njega ter mu odtergala kazalec desne roke in kos palca. Ko bi ne imel te rane, koja ga je storila nesposobnega za opravljanje sv. maše, postal bi bil gotovo mašnik.

Večkrat prigodilo se je, tako pripoveduje, da je mogel Bosko še le pozno po noči verniti se iz Turina, bodisi zadržan z obiskom kakega bolnika, ali pa kake družine, koja se je dala zapeljati krivovercem Valdenzem in ktero je hotel zopet pripeljati k pravi veri. V takih slučajih napotil se je še pozno v noči v Valdoko, ne da bi bil mislil na svojo osebno varnost. Na tej poti stojé zdaj tovarne in plin je razsvetljuje, takrat bila pa je zemlja neravna, polna lukenj in mlák, sem ter tje porasena z gostim germovjem, v katerem so se hudobneži lahko skrivali.

Ko je nekoč zopet po noči hitel proti svojemu stanovanju in se neke gotove tesnobe ni mogel obraniti, zagleda neprevidoma prihajati velikega psa. Nezaupno hotel se mu je izogniti, ker je pa zapazil, da žival z repom mahljá ter mu skuša roko lizati, pustil jo je k sebi ter jo nekoliko pogladil. Zvesta žival spremila ga je do vrat oratorija, vendar pa ni šla z njim v sobo.

Od tega časa videl je Bosko, kolikorkrat se je zamudil, prihajati tega velikega psa, kterega je zavoljo njegove barve „il Grigio“ si vca imenoval. Gospa Marjeta poslala mu je večkrat enega izmed mladeničev naproti, vznemirjena nad zamudo svojega sina; jaz sam bil sem med temi in se spominjam, da sem ga večkrat dobil spremljevanega od njegovega četernožnega čuvaja. Kolikor je meni znano, mu je sivec trikrat življenje rešil. (Konec nast.)

Kakó se vzdajajo morivci?

(Po Leonu Taxilu.)

Že kakih 100 let čudi se svet zdaj pa zdaj umorom, kteri se dogajajo v najčudovitejših razmerah, tako da mora trezen človek o njih razmišljati.

Žertve pripadajo ali nekaj političnemu svetu, kakor n. pr. vojvoda Berry, minister papežev grof Pelegrino Rossi, maršal Prim, predsednik republike ekadorske Garcia Moreno, bivši francoski minister Gambetta, prefekt Barrême itd.; ali pa so bili nastavljeni pri policiji, kot n. pr. Saint-Blamont in razne druge osebe, ki so bile vdeležene dogodbe z ankonsko banko; ali pa so se pečale s časnikarstvom, kot n. pr. ameriški žurnalist William Morgan. — Ako se je v teh slučajih zasačil morivec, videlo se je, da početnika k umoru ni zavedla ne ljubosumnost, ne sovražstvo, ne hlepenje po njegovem denarju, nekaj sličen vzrok, ker morivec ni največkrat svoje žertve čisto nič poznal ali pa le malo. Nekaterim morivcem posreči se radi političnih zmešnjav uteci; drugi zopet so tako visoke osebe, da jim policija ne more do živega; tretje zopet zavetvajo pristojna oblastva na

tako nečuden način, kot da bi bili z umorom storili kako posebno zasluženó delo. Oni pa, ktere vendar le zasačijo, priznajo, da so zveršili zločin iz političnega fanatizma, na povelje neznanega predstojnika.

Toda čeprav se vdeleženci in tudi prostozidarski red prizadeva zakriti in otepi javnosti slične dogodke, vendar le pride včasih resnica na dan. — Kako to? V pijanosti se včasih kateri izda; včasih pridejo na sled raznim spisom, pismom, oporokam; zdaj pa zdaj izpové kak morivec, ko ga peče vest, na smertni postelji celi dogodek; včasih pa se dobi tudi v žepu žertve listek z imenom umorivca.

In vse to nam kaže, da je tem strašnim, nebrojnim umorom vzrok — framašonski red, vélika, satanska moč devetnajstega stoletja.

Verjetne listine dokazujejo nam, da so se nekatere teh oseb umorile, ker so se borile proti framašonom, četudi so bile včasih same prostomavtarji; druge zopet, ker so razjasnovale vesti o pravem namenu in o sredstvih tega društva, ki se vedno skriva v temo in nesramno laže, češ, da je človekoljubno društvo, dasiravno je v resnici le šola pohujšanja in morivcev.

Nekateri ljudje ki niso nikoli študirali framašonstva, mislili bodejo, da pretiravamo. Da, teržili bodejo celo: „Mi poznamo tega in onega prostozidarja; res je sicer, da niso ti ljudje našega mišljenja, vendar so pošteni ljudje. Oni niso nikedar morili in glavo zastavimo, da jim kaj takega nikedar niti na misel ne pride.“

Prav! To je ravno, da oni prostomavtarji, o katerih gospoda tako govori, še niso dospeli do 30. stopinje prostozidarske hierarhije, da nobeden teh mož še ni postal: vitez kodoš!

V svoji priproščini verujejo še to, kar so jim natvezli pri vstopu v ložo in kar jim je natvezel tudi dobro večji brat... Cavel v svoji „Zgodovini framašonstva,“ češ: „Framašonstvo je napredna, človekoljubna naprava, ktere bratje živé v prijetni vzajemnosti. Tam ne poznajo nesramnih razločkov rojstva, denarja in še neumnějšíh gledé vere“ itd...

„Prostozidar je kozmopolit: ni ga kraja na svetu, kjer bi ga bratje ne sprejeli priserčno, da se le pokaže kot framašon in zna skrivne besede in tajna znamenja, koje so upeljane pri naši veliki družini.“

Nam, navadnim ljudem, ki se deržimo naukov evangelija, zdi se seveda umor tako gerd in ostuden, da skoro ne moremo umeti, kakó bi ga mogel omikan človek ceniti dovoljenega ali celo pravičnega.

Kdor pristopi k framašonstvu stori to samó iz neumnega samoljubja, iz zvedavosti, kupčijskih interesov, ali pa iz hrepenenja po zabavanju.

Samoljuben in častiželjen je, kdor hrepení biti član družbe, koja nosi trakove, kordone in insignije in vse to v abotnem upanju, dospeti kedaj v one visoke stopinje, ktere abotneži občudujejo.

Zopet, kdor je zvedav, pristopi k prostozidarstvu, ker je kje slišal, da imajo prostomavtarji skrivnosti, da tacihi drugje ni moči zvedeti. Včasih stopijo tudi častihlepneži v masonske verste; upajo namreč napraviti lepo politično karijero, doseči častno službo s pomočjo protekcije raznih ložinihi članov, ki opravljajo visoke državne službe. Tergovec zopet misli, da bode njegovi tergovini le na korist, če stopi med framašone.

Oni pa, ki hrepení po zabavi, vé, da se gospodje prostomavtarji večkrat zberó k pojedinam, kjer dobra jedila in izborna vina zvišujejo veselje in še tesneje zvežejo prijateljstvo med posameznimi brati. Tudi se bode o tej priliki še po čem drugem..... prepričal, kako privlačno moč da ima loža.

Zató pravi čisto prav prostozidar br. Clavel, „da zna framasonstvo privlačiti in navezovati nase vsa nagnjenja, vse poklice, zmožnosti in stanove.“

Jasno je tedaj, da bi bili med samoljubnimi, zvedavimi, čestihlepnimi in nepremišljenimi, ki stopijo v ložo, le malokateri zmožni, takoj storiti zločin, ali imeli potrebne sposobnosti, da postanejo kedaj vitezi-kodoši, t. j. patentovani zavratni morivci, s katerimi razpolaga framasonski red.

Mnogoštevilne stopinje hierarhije prostomavtarske sekte nimajo družega namena kot: 1.) izločiti zaporedoma vse one člane, od kakoršnih skrivni predstojniki nimajo pričakovati nikacih posebnih del ter jih pustiti v nižjih stopinjah; vse one pa, ki so sposobni za to, polagoma vverstiti se v višje stopinje, ako so dovolj odločni; — in 2.) te progresivno izvoljene priučiti njihovim poznejim vlogam.

Izb. Vzgoja: te dve besedi razložita celo framasonsko hierarhijo.

Le-ta razverstitev vrejena je s tako natančnim poznavanjem človeštva, da mora pripeljati vsacega, ki prične plezati po le-tej lestvici, v kratkem do popolne brezvestnosti. Kedor jo proučava, zapazi povsodi znamenje njenega mojstra, kterega nesrečo framasonski red objokuje, padlega arhangelja, ki se hoče maščevati s pomočjo framasonstva, ude satanove.

Precej, ko kdo stopi v prostozidarski red, prične se njegova vzgoja. Še ni sprejet, že sliši besede mojstrove, ki po vsprejemnem obredniku nastavi meč na njegove persi, rekoč: „Gospod, ta meč, vedno pripravljen kaznovati izdajo, je simbol slabe vesti, ki bi mučila Vaše serec, ako bi bili tako nesrečni, da bi postali izdajica družbe, h kateri hočete sedaj pristopiti.... Potrebna svojstva za pristop so: največja odkritoserčnost in iskrenost, brezpogojna pokornost in neomahljiva zvestoba (do framasonskih glavarjev in njih vrazjih načel). Framasonstvo pušča vsakemu svobodo vere in oprasča človeka vsake verske nadvlade...“

Nato govore postulantu o strahovitih skušnjah, ktere bode moral prestati, in o nevarnostih, ki ga bodo obdajale.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Zlata maša v Preserji. Kaj tako prijaznega in mičnega se ne vidi vsak dan, kakor je bila zlatomašna slovesnost prečast. g. župnika Naceta Podobnika preteklo nedeljo v Preserji. Okolica je sama na sebi prav lična in cvetična, nedelja je za vsako véрно serce vesel in svet dan, nova maša je redka in ljubeznjiva slovesnost, zlata maša pa še bolj redka in vzvišeno častitljiva. Blagi Preserci so to čutili in so svetišnost tega dneva tako zvikšali, da so res posebne pohvale vredni.

Opanljiv je bil prizor potniku po prijetnem polji in goricah od vélike ceste skoz Pódpeč proti Preserju. Ura bije devet; kar neutegoma začne trijančiti in priterkavati v farni cerkvi in pri vsih podružnicah;

treba je le slišati mile glasove zvonov s hribcev sv. Ane, sv. Jožefa in Žalostne Matere Božje, kakor z bližnjega Kamnika, da se tega prepriča. Kakor prideš čez Ljublanico, se začno častni oboki, visoki mlaji s premnogimi zastavami, raznotero okinčanje po hišah in oknih. Pastirsko ljudstvo žene živino domú, da se potem vsi vdeležijo zlate maše. Lepa versta kočij z gosti se vije gori v klanec. Čopek praznično napravljenih in bogato ocvetličenih družic od veselja kar ferči in prehití drugo ljudstvo, ki se giblje proti cerkvi. Vas sama je vsa praznična in obilno okinčana, že od poprejšnjega dne, ko je bila po oknih slovesna razsvitljava, in po višavah so goreli veseli „kresi.“ Premnogo ozališanih mlajev je stalo in častni oboki na več krajih. K temu je priterjeval še mogočen strel. Prav posebno je bila ozališana duhovska hiša in cerkev po vnanjih in notranjih prostorih. Med gosti sta bila dva kanonika iz Ljubljane, in frančiškanski P. gvardijan kot pridigar, prečast. gosp. Verhniški dekan, gg. sosednji župniki in drugi duhovni, dva nekdanja kaplana, gosp. brat zlatomašnikov in nekaj družih sorodnikov iz Idrije. Med obilno azistenco stopa prečast. gosp. zlatomašnik med gosto množico vernega ljudstva v cerkev, kjer po poklicu sv. Duha prečast gvardijan P. Jožef v prelepi pridigi živo pojasnuje, kako naj zlatomašnik in verni župljani hvalijo Boga današnji dan, in sicer hvalijo ga: zarad lepe starosti zlatomašnikove, zarad njegovih lepih děl in zarad blazega veselja tega dne. Verlo dobro, v veselje gospodov in spodbudo vsega občinstva je govornik zveršil svojo nalogo. Zlatomašnik pa je tako gladko in čversto pel, da bi prej mislil, da je novomašnik, kdor bi ne bil vedil. Tudi pevstvo se je dobro skazovalo. Po opraviu je bila zahvalna pesem in poslednjič je zlatomašnik s prižnice dal sv. blagoslov. Opomnimo naj, da ravno v saboto — večer med splošnim veseljem faranov je tudi iz Ljubljane prišlo pismo, da so si prevzvišeni gospod knez in škof preč. g. zlatomašnika izvolili za častnega kn. škofjskega svetovalca.

Po častitljivem in jako spodbudnem opraviu v cerkvi je gosp. zlatomašnik s prav blagim obedom počastil svoje predrage goste; mične in spodbudne napitnice so obed solile. S pétimi litanijami ob 4ih se je spodbudna slovesnost prav lepo zveršila, ter so se gosti spodbujeni in veseli razhajali. Bog živi blazega gosp. zlatomašnika še mnogo let, in z njim vred njegove goste in prijatelje, pa Presersko duhovništvo, ki je o tej priliki slovesno pokazala, kako ona spoštuje sveto vero in katoliške duhovne.

Z Gorenjskega. 6. avgusta 1892. (Petindvajsetletnica v Dobu.) Lepa slovesnost obhajala se je 3. avgusta v farni cerkvi v Dobu. Zbrali so se namreč še živi gg. duhovni, ki so bili leta 1867 izšolani ter poslani v duhovno pastirstvo. Sošolci takrat pa so bili ti-le častiti in prečast. gospodje:

1) Anton Fettich-Frankheim, župnik v Št. Jerneju na Dolenjskem;

2) Janez Gerčar, župnik v Dobu;

3) Jakob Grošel, umerl kot kaplan pri sv. Križu pri Kostanjevici;

4) Janez Karet, župnik v nemški Loki na Kočevskem;

5) Ignacij Ključevšek, župnik v Šmihelu pri Žužemberku;

- 6) Janez Košmelj, župnik v Begunjah na Gorenjskem;
 7) Alojzij Kummer, župnik v Retečah pri Škofji Loki;
 8) Frančišek Kunstelj, dekan in župnik v Cirknici;
 9) Ambrož Mandelc, kapucin v Gorici;
 10) Janez Novak, mestni župnik v Radoljici;
 11) Karol Lapajne, župnik v pokoju;
 12) Martin Poč, nadžupnik na Vačah;
 13) Janez Pogačnik, umerl kot duh. pastir v Podragi na Vipavskem;
 14) pokojni go-pod Janez Škofic;
 15) Janez Virant, župnik v Mokronogu.

Trije sošolci so tedaj umerli, eden zaradi bolehnosti ni mogel priti; drugi enajsteri pa smo se sošli 3. avg. še pred 9. uro dopoldne v Dobu, da se Bogu zahvalimo za vse dobrote in milosti, ktere je delil nam in našim ovčicam, v teku 25 let, da se v Marijino varstvo izročimo in tudi molimo za umerle sošolce.

Ob 9. uri začelo se je duhovno opravilo. Najpervo so bile bilje, potem peta črna maša in „Libera“ za umerle sošolce. To sv. mašo z asistenco je pel župnik Radoljški, gospod J. Novak. Potem je bila pridiga, ktero je imel župnik Vaški, gospod M. Poč; govoril je prav lepo o delu in plačilu duhovnih pastirjev (celi govor objavljen nam je za prihodnjic). Prav čversto so poslušali v obilnem številu zbrani farmani Dobski ta jako zanimivi govor in globoko je vsim poslušavcem segal v serce. Po pridigi je pel veliko mašo za žive g. dekan Fr. Kunstelj, in pričujoči gospodje so mu asistirali. Z zahvalno pesmijo končala se je božja služba. Pri božji službi je bilo tudi na koru redno cerkveno petje, ktero je vodil ondotni nadučitelj g. J. Janežič. Pri naslednjem obedu verstili so se zanimivi razgovori o raznih dogodkih zbranih prijateljev in vesele napitnice — papežu, škofu, cesarju, zbranim in odsotnim součencem duhovskega in družih stanov. Došli so tudi mnogi telegrami in čestitke, kakor: od g. župnika Ažmana, od gg.: Karlina, Maloverha, Zupančiča, g. Sterleta, železničnega načelnika v Zagorju, od Cirkničanov in družih. Hitro pa je potekal čas; okoli 5ih ločili smo se, odhajali večinoma z železnico, poslovivši se z željo, da se zopet snidemo, ako Bog dá, čez pet let pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Vsa čast, zahvala g. župniku Gerčarju, ki je vse priprave za slovesno obhajanje te slavnosti z veliko skerbjo vravnal, ter nas s posebno gostoljubnostjo sprejel in pogostil. Hvalno mi je omeniti tudi farmanov Dobskih, ki so veliko veselje razodevali o tej priliki in se tudi v prav obilnem številu vdeležili te petindvajsetletnice naše.

Opomnim naj, da tudi gospoda Dobske fare je bila zelo vesela te slovesnosti; gospa baronovka Milutina iz Čemšenika poslala je v župnišče lep cvetlični šop, „bouquet“ znak serčnega sočutja in radosti zaradi te slovesnosti.

Mili Bog pa ohrani te kakor vse druge duhovne pastirje naše škofije, da bi mogli še mnogo let zvesto opravljati svojo vzvišeno službo v čast božjo ter v zveličanje duš.

Z Gorenjskega. 6. avgusta. (Nova maša v Smledniku u.) Po raznih krajih naše dežele obhajale so se zadnje nedelje slovesno nove maše. V lepi in veliki farni cerkvi v Smledniku imeli smo jo 31. julija,

to je, 8. nedeljo po Binkoštih. Opravil jo je namreč ondotni rojak g. Jožef Knific, tretjeletnik, doma iz Terboj. Pri lepem vremenu zbralo se je v prostorni cerkvi toliko ljudstva, da že davnej ne tolko. Z zvonika plapolale so velike zastave. Znotraj je bila cerkev praznično okinčana. Prostor od župnijskega dvorca do cerkve, kjer se je slavnostni sprevoz pomikal, bil je prav okusno z mlaji, vencii, zastavicami in napisi ozaljšan, za kar sta se posebno trudila gg. učitelja Müllner in Remdik. To slovesnost je povzdignilo veliko število duhovnov: prišli so namreč gg. župniki iz Št. Vida, Černuč, Reteč, Št. Jurja, Šmartna, iz Vogel, iz Bevk, iz Mavčič, dalje en Pater kapucin iz Loke in 4 bogoslovci, pa g. dr. Andrej Karlin, ta je tudi imel slavnostni govor. Opravilo je terpelo od 10ih skoraj do ene čez poldne. „Veni S. Spiritus“ je bil slavnostni govor; govornik je razlagal besede sv. Pavla: „Mi smo vaša slava in vi ste naša slava,“ in pojasnoval, zakaj so dobri duhovni čast vernih, in tudi kaj naj store verni, da bodo čast in veselje delali duhovnim pastirjem, ter vmes vpletel lepe nauke za duhovne in verno ljudstvo. Milo se je storilo vsakemu pri sercu, ko je opomnil govornik tudi pokojnega očeta novomašnikovega, ki je že pred 18 leti umerl. Med sv. mašo je novomašnik obhajal svojo mater in druge sorodovince, med drugimi tudi g. nadučitelja L. Knifica. Opomnim naj še, da je tudi cerkveno petje slavnost zelo povzdigovalo. Kakor je novomašnik sam prav lepo pel, tako je bilo petje na koru v cerkvenem duhu. Sodelovali so gg. učitelji, bogoslovci, pevke, in kor je izversto vodil g. učitelj Saks. Po sv. maši odpeli smo Te Deum, in z blagoslovom sv. R. Telesom je bila božja služba končana. Gostoljubni in verli domači župnik je napravil poterz obed za duhovne in odlične svate. Med obedom so se verstile razne napitnice. Bog ohrani verlega novomašnika in njegove verstnike, da bi terdnega zdravja in polni nebeške modrosti in moči opravljali vzvišeno službo Bogu na čast in vernim v zveličanje.

Terst. Škofijski list štev. za mesec mali serpa naznanja važen poduk tistim čč. gg. duhovnom, ki imajo privoljenje po dvakrat maševati, namreč:

Instructio de Calicis purificatione pro iis, qui Missam iterare debent.

Sacra Rituum Congregatio sub die 11 Martii 1858 Instructionem edidit sequentis tenoris:

Quando Sacerdos eadem die duas Missas dissitis in locis celebrare debet, in prima, dum divinum Sanguinem sumit, eum diligentissime sorbeat. Exinde super corporale ponat calicem et palla tegat, ac iunctis manibus in medio altari dicat: Quod ore sumpsimus, etc, et subinde, admoto aquae vasculo, digitos lavet dicens: Corpus tuum, et abstergat. Hisce peractis, calicem super corporale manentem adhuc deducta palla cooperiat, ceu mos est, scilicet primum purificatorio linteo, deinde patena ac palla, et demum velo. Post haec Missam prosequatur, et, completo ultimo Evangelio, rursus stet in medio altaris, et, detecto calice, inspiciat, an aliquid divini Sanguinis necne ad inum se receperit, quod plerumque continget. Quamvis enim sacrae species primum sedulo sorptae sint, tamen dum sumuntur, cum particulae, quae circum sunt, undequaque sursum deserantur, nonnisi deposito calice ad inum redeunt. Si itaque divini Sanguinis gutta quaedam supersit adhuc, ea rursus

ac diligenter sorbeatur, et quidem ex eadem parte, qua ille primum sumptus est. Quod nullimode omitendum est, quia sacrificium moraliter durat, et superextantibus adhuc vini speciebus ex divino praecepto compleri debet.

Postmodum Sacerdos in ipsum calicem tantum saltem aquae fundat, quantum prius vini posuerat, eamque circumactam ex eadem parte, qua S. Sanguinem biberat, in paratum vas demittat. Calicem subinde ipsum purificatorio linteo abstergat, ac demum cooperiat, uti alias fit, atque ab altari discedat. Depositis vestibibus sacris, et gratiarum actione completa, aqua e calice demissa pro rerum adiunctis vel ad diem crastinum servetur (si nempe eo rursus Sacerdos redeat Missam habiturus), et in secunda purificatione in calicem demittatur, vel gossipio aut stupa absorpta comburatur, vel in sacrario, si sit exsiccanda relinquatur, vel demittatur in piscinam.

Cum autem calix, quo Sacerdos primum est usus, purificatus iam sit, si illo ipso pro Missa altera indigeat, eum secum deferat; secus vero in altera Missa diverso calice uti poterit.

Cum superior S. R. C. Instructio nonnisi casum respiciat, quo Sacerdos duas Missas dissitis in locis eadem die sit celebraturus; operae pretium visum est, ex Commentariis Bartholomaei Gavanti et Caietani Mariae Merati hic ritum adiungere a Sacerdote servandum, cum utramque Missam in eadem ecclesia offerre debet.

Hoc itaque in casu Sacerdos post haustum in prima Missa diligenter Sanguinem Domini, omissa consueta purificatione, patena calicem et palla patenam tegens ac super corporale relinquens, dicet iunctis manibus: Quod ore sumpsimus, Domine, etc. Deinde digitos, quibus SS. Sacramentum tetigit, in aliquo vase mundo ad hoc in altari praeparato abluet, interim dicens: Corpus tuum, Domine, etc., abstersisque purificatorio digitis, calicem velo cooperiet, velatumque ponet super corporale extensum. Absoluta Missa, si nulla in ecclesia sit sacristia, calicem eodem modo super altare relinquet; secus vero in sacristiam deferet, ibique super corporale vel pallam in aliquo loco decenti et clauso collocabit usque ad secundam Missam; in qua, cum eodem calice uti debeat, illum rursus secum deferet ad altare, ac super corporale extensum reponet. Cum autem in secunda Missa Sacerdos ad Offertorium devenerit, ablato velo de calice, hunc parumper versus cornu Epistolae collocabit, sed non extra corporale, factaque Hostiae oblatione, cavebit ne purificatorio extergat calicem, sed eum intra corporale relinquens leviter elevabit, vinumque et aquam eidem caute imponet, ne guttae aliquae ad labia ipsius calicis resiliant, quem deinde nullatenus ab intus abstersum more solito offeret.

Slavno svetišče Kraljice sv. rožnega venca v Pompejih.

Spisal J. Bilc.

(Dalje.)

Dne 8. maja 1891 bo ostal v zgodovini Pompejskega svetišča z zlatimi čerkami zapisan. Bilo je namreč ono ta dan slovesno posvečeno po pooblastencu sv. Očeta Papeža, po presvitlem kardinalu Rafaelu Monaco la Valetta, kateri se je pripeljal že 6. maja iz Rima v Nove Pompeje. Po vsih postajah je bil slo-

vesno sprejeman po občinskih zastopih, po duhovnikih in brezštevilni množici vernega ljudstva, katero je hotelo viditi in pozdraviti dekana svetega kardinalskega zbora.

Dne 7. maja je kardinal v novič ovenčal podobo Kraljice sv. Rožnega venca z dragocenim nizom biserov in velikih dijamantov, ktere so pobožni kristijani darovali presveti devici v zahvalo za prejeta milosti. Tudi so ta dan sveto podobo v slovesni procesiji nosili po ulicah novega mesta ter po odpeti zahvalni pesmi zopet postavili na prestol.

8. maja je bilo neizrečeno slovesno posvečevanje bazilike po obredih sv. cerkve v pričo mnogih škofov in prelatov ter neštete množice vernega ljudstva, katero je iz vsih krajev lepe Italije prihitelo v nove Pompeje. Posvečena sta bila tudi oltarja presv. Serca Jezusovega in sv. Mihaela arhangelja. Po posvečevanju je imel presvitli kardinal sam kratek govor do zbranega ljudstva. Posebno veselo in znamenito je bilo to, da je bil samo ta dva dni v svetišču 6000 ljudi obhajanih.

Vsak dan mesca maja so prihajale velike množice božjepotnikov, nektare družbe so vodili dušni pastirji. Obiskalo je te dni slavno svetišče Pompejsko 74 kardinalov, nadškofov in škofov. Vsak dan so bili govori z lece na čast presv. Devici; pridigovali so slavni govorniki, večidel škofje in nadškofje. Pridigovali so v baziliki kardinal Capeceletro, nadškof Vincenc Gredorij iz Cagliari; nadškof Vercelski; nadškof Vicentini iz Aquille; nadškof Sorenški Jožef Giustiniani; Celestini Cini, nadškof Sienski; škof Pavijski Avgustin Riboldi itd. itd.

(Dalje nast.)

Razgled po svetu.

V Lincu se je 8. t. m. pričel katoliški shod, pri katerem je bil predsednik državni poslanec grof Sylva-Tarouca, podpredsednika pa deželni odbornik pl. Billan in državni poslanec Klun; med 3 tajniki je bil tudi poslanec Povše. Nagovorili so premnoge vdeležnike najpervo prav priserčno: Linški škof, deželni glavar in linški župan. (Tudi v Innsbuku pred več leti je bil med prvimi pozdravljavci mestni župan, taki zbori so namreč silno vzvišeni in častitljivi.) Navzočih je bilo o tej priliki 7 škofov in papežev nuncij, ki je pričujočim podelil papežev blagoslov. Prišli so k temu katoliškemu shodu, kakor pišejo: nadškof Galimberti, vojaški škof Belopotoczky, nadškof zadarski Rajčević, knezoškof Dunajski Gruša, knezoškof solnograški Haller, in namestni škof v Solnogradu Kačtnaler; škof bernski Bauer Gospodje od višjega plemstva, kakor grof Schönborn, princ Edv. Lichtenstein, grof Pergen, baron Helfert in mnogo drugih; dalje, predarlski deželni glavar, Porsech in Orterer, poslanca državnega zbora, in dalje premnogi drugi. Že zgodaj pred 8. uro so se deležniki zbirali v določeni dvorani, ki je bila silo lepo okinčana in z raznoverstnimi napismi prevedena. Med drugimi so katoliške družbe višjih dijakov došle s svojimi znamenji in vsem lepotičjem.

Zbirališče tedaj, kakor vsak le nekoliko omikani človek prevadi, ko bi bil tudi turk, je bilo silno častitljivo in vzvišeno. To si je treba tudi pri nas v spomin vtisniti, ker bliža se podobno častitljivo zbirališče; zato tudi vsak omikani kraj spoštljivo sprejme gospode iz pripravljavnega zbora in srenjčani čujejo,

da se neubrisanci ali naterkani šterki ne puščajo v tako resnobne posvetovanja.

Veliko je delal in tudi nasvetoval odsek za tisk. Povdarja namreč, a) da naj se vstanavljajo in ohranijo družbe tiskovne; b) potrebo, da naj se vstanovi velik avstrijski časnik za avstrijske katoličane, ki naj bi po dvakrat na dan izhajal in obravnaval vse potrebne in važne zadeve, k čemur naj bi pomagalo društvo in tiskovno apostoljstvo; c) Prav živo naj se dela za obertno in rokodelsko ljudstvo, kar naj bi se obravnavalo v posebnem pridelku v katol. časništvu; d) Z veseljem pozdravlja shod vstanovljenje časnika za katoliške delavce, kateri že od začetka sušca (marcija) t. l. izhaja na Dunaju z imenom „Die Gerechtigkeit“ (Pravica), in z zaupanjem, da se bo list vedno držal katoliških načel, shod želí, da bi se ta list z vso obilnostjo razširjal med delavci; e) Veseli se shod tudi katoliških nedeljskih listov za poduk in razjasnovanje ljudstva.

Dalje priporoča zbor vstanovo „zveze katoliških časnikarjev“ na Avstrijskem. Želi tudi, da bi se spremenile marsiktere postavne naredbe oziroma na časništvo, da bi se odpravil časniški kolek, da bi se katoliško časništvo sploh izdatno podpiralo, si pot pridobilo v očitne naprave itd. itd.

Anglija in katoličanstvo. Na Angleškem so volitve spremenile vlado, namesto konservativnega Salisbury-a stopi na čelo Gladstone in zdaj ugibajo, kako bode vladal s svojo bolj prostoljubno stranko. Že davno se govori, da bode Anglija v kratkem zopet katoliška; morebiti ravno ta vlada pospeši to dogodbo, ako zaverže tisto sužnjo naredbo, da kralj in kraljica mora biti le samo protestanške vere. Tudi na vzhodu bi se utegnile pripravljati velike dogodbe, ako je res, da Gladstonovi ljudje težé na samostojnost posameznih balkanskih držav, in na njih zvezo, ker menijo, da to je naj bolja ovira zoper vpliv ktere si bodi vele-vlasti ob Balkanu. Ako bode Gladstone tiščal n. pr. na samostojnost Bulgarije, se bode katoličanstvo lažej razširjalo ondod, ker razkolno rusovstvo ne bo imelo tolikega vpliva do dežele; Bulgari sami pa so že davno bolj naklonjeni h katoličanstvu. Ss. brata Ciril in Metod, za nas Boga prosita!

Dunaj. Minister Pražak je odstopil od ministerstva in je poklican v gosposko zbornico kot dosmerten član. Žuga se, da levičarji pridejo popolnoma na kermilo. Mladočehi in mladosloveni naj si to na vest zapišejo, če je kaj imajo.

Rim. Zidanje nove cerkve sv. Joahima, v spomin škofovske zlate maše slavnega Leona XIII v novem mestnem oddelku zadi za Angelijskim gradom, verlo napreduje. Denar za to imenitno delo skladajo goreči katoličani vesoljnega sveta. Ta cerkev bo ob enem silo velika dobrota za zapuščeno ljudstvo, zlasti za obdivjane otroke in mladino tistega mestnega oddelka.

Devetega julija je kardinal Parochi blagoslovil prvi steber nove cerkve. Pričujoči so bili poslanci avstro-ogerski, ministra pruski in iz Kolumbije, pa tajnik francoskega poslanštva.

Da bi se sprosil zedinjenje vsih kristjanov, je bilo binkoštno nedeljo v cerkvi „Campo Santo“ skoz 13 ur presv. Rešnje Telo k molitvi izpostavljeno in med tem so se opravile tri vélike ss. maše.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec avgust (veliki serpan)

a) Glavni namen:

Cerkev v Ameriki.

b) Posebni nameni.

16. **S. Rok.** Hudo skušani misijoni na Kitajskem. Neozdravljive bolezni. Obvarovanje pred škodo v poljedelstvu in pri živinoreji.

17. **S. Miron.** Mir in edinstvo za več občin. Ohranitev dobrega duha za več društev. Bolnišnice.

18. **S. Helena.** Vzdrževanje mnogih za Božjo stvar vnetih gospej. Bolehne Matere mnogih otrok. Vdanost pri velikih zgubah.

19. **S. Sebald.** Obnovljenje kerščanskega družinskega življenja. Osirotene župnije. Ponesrečene župnije. Na živcih bolni.

20. **S. Bernhard.** Redovi tega svetnika. Oživljenje bratovščine Jezusovega Serca in molitvenega apostoljstva na več krajih. Gojenje premisljevalne molitve, posebno pri duhovnih.

21. **S. Joahim. S. Johana Frančiška Šantalska.** Sv. Oče. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Hčere Serca Jezusovega.

22. **S. Gunifort.** Zaterti kat. misjon v Ugandi. Odvrnitev nepoklicanih vplivov od kerščanskih naprav. Več ludo bolnih.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — V pobožno molitev naj bosta priporočena dva dijaka, da bi se na priprošnjo Naše ljube Gospe, presv. Jezusovega Serca in sv. Alojzija spreobrnida in prišla k pravemu spoznanju. — Na duhu in na telesu ludo bolna žena prav živo priporočena v molitev bratovsko, da bi na priprošnje N. ljube Gospé presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Valentina zadobila zdravje. — Dva mladenčca za pomoč oziroma poklica in telesnih potreb. — Nekdo za zdravje. — Neka oseba, da bi se zgodilo v neki gotovi reči po njenih željah, ako je volja Božja. — Dva bolna verla gg. duhovna sta prav živo priporočena za pomoč na mile priprošnje N. lj. Gospé presv. Serca in sv. Jožefa.

Listek za raznoterozi.

Ljubljana. Umerl je s. t. m. č. g. Šimon Lovšin, župnik v Fari pri Kostelu. Rojen je bil l. 1828 v Sodražici, posvečen 30. jul. l. 1854 Bog mu daj večni mir!

Ljubljana. Pri kapiteljnu čč. oo. frančiškanov okrajine sv. Križa 10. t. m. so zastopniki zopet izvolili za provincijala preč. P. Placida Fabijani ja. Dalje so voljeni prečast. PP.: Stanislav Skravec, kustos; defintorji: Tadej Gregorič, Kalist Medič, Bazilij Dolinar in Romuald Jereb.

Zlatomašnika preč. g. župnika Ignacija Podobnika je Presarska občina imenovala za častnega občana.

Prihodnji ponedeljek, v praznik Vnebovzetja M. D., daroval bo v župnijski cerkvi sv. Petra v Ljubljani ob 9. uri slovesno novo mašo bogoslovec Goriske nadškofije, tukajšnji rojak, čast. g. Ivan Leben. Slavnostni govor imel bo veleč. gospod dr. Anton Mahnič, prof. bogoslovja v Gorici.

Č. g. Mih. Gogala, župnik v Stari Oselici, je nevarno zbolel in je prav serčno priporočen v gorečo molitev.

Umerl je v. č. g. zlatomašnik v Toplicah Fr. Sisar, iz terž. škofije, R. I. P.

V Pragi je 31. jul umerl slavni rojak č. g. Matija Majar, bivši župnik v Ziljski dolini, slovenski pisatelj itd. Rojen je bil 7. svečana 1809, mašnik posvečen 31. jul. 1836.

Stara Božja pot Marije D. v nebo vzete na Dobrovi. Pod tem naslovom je spomnico božjepotnikom na Dobrovo preskerbel ondodni č. g. kapelan. Sostavil je mičen zgodovinski opis ondodne slavne božje poti. Knjižica, ki ima na čelu podobo cerkve in M. B., se dobiva v katoliški bukvarni in pri pisatelju na Dobrovi po 13 kr.

Iz Bosne so nam došla razna naznanila, ker je pa že pozno, samo tole omenjemo iz Priedora: V veliki praznik vnebovzetja blažene Marije D. bodemo opravili tukaj v cerkvi sv. Jožefa skupno sv. Obhajilo za srečen izid I. slov. katoliškega shoda. Vemo, da oholi, zaverženi duh hoče prav „fino“ napraviti škode shodu v podobi „angeljev luči;“ torej je treba moliti.

Opat Franc v Mariannahill-u, kakor piše častni Br. Stanislav 2. t. m. iz Celovca, je po poslednjih naznanilih zopet čisto zdrav in čverst, ter ladijo trapiškega misijona med Kafri s polno močjo dalje kermi. Hvala Bogu! Sej ta misijon med preterdimi zamurci, kakor so bili sicer v slovezu, še blezo primeroma največ sadú obeta.

Duhovni pastir. S sodelovanjem več duhovnov vreduje **Anton Keržič**. — Izhaja vsak mesec. — Velja 4 gld. na leto. — Obseg 8. zvezka 1892 (IX. letnik): **Deveta nedelja po binkostih.** Jezusove solze nad Jeruzalemom veljajo nespokornemu grešniku. — **Deseta nedelja po binkostih.** — Ponižnost pri molitvi. Prava pobožnost. — **Vnebovzetje Device Marije.** Zakaj je bila Marijina smert tako sladka? — **Enajsta nedelja po binkostih.** Grešnik je slep, gluhi in mutast. Sreča zdravih počutkov. — **Dvanajsta nedelja po binkostih.** — Jezus najboljši zdravnik bolnih serc. Srečna tovaršija. — Kot priloga: Zbirka lepih izgledov (Nadaljevanje). Prečastito duhovščino, posebej gg. novomašnike, kateri kmalo enako duhovni pastirji postanejo, ali so že, zavračamo vnovič na ta prav dobro vrevevani, komiletični mesečnik. — Duhovni Pastir izhaja že od leta 1884 v zalogi Katoliške bukvarne v Ljubljani, kjer so tudi poprejšni letniki v zalogi, izjemši letnike 1884 in 1885.

Celovec. (Duhovske spremembe.) Provizorji bodo čč. gg. kapelani: Fr. Hilpert v Rižah; Dan. Urbanček v Pöllingu; Jož. Vilhelmer v Stemerbergu. — Premeščeni so čč. gg. kapl.: Fr. Holec iz Švec v Hodiše; Fr. Stingelj iz Stalla v Sveče; M. Ražun iz Kaplje v Pliberg; Jak. Kindeljman s Prevalj v Pliberk; J. Tiefenbacher iz Gorenje Bele v Belak; Jak. Kunež iz Riž v Stall; Dr. Hiebaum gre za kapl. v Šmohor. — Čč.

gg. novomašniki nameščeni: Vacsl. Čeh v Železno Kapelj; Iv. Česky v Katarče; Iv. Drunecky v Černo; J. Gross v Gornjo Belo; Fr. Havliček v Šmihel nad Plihb.; Jan. Kokošinek v Volksberg; Jož. Konaš v Požarnico; M. Mazzanec v Huttenberg; Ant. Pelnař v Guštanj; Rud. Pernè k Devici Mariji na Jezeru; Ljud. Pirker v Gornjo Belo; Ant. Prucher v Terg; Jan. Schmutzer v Špital; Jož. Svaton v Št. Leonard pri Stud; Iv. Varmut v Št. Janž na Mostu.

Maribor. (Duhovske spremembe.) Čast. g. Fr. Ferencak, župnik Vojniški, je dobil mestno župnijo v Brežicah; č. g. Jak. Košar, župn. v Gornji Poljskavi, je dobil župnijo sv. Marjete pri Rim. Topl; č. g. Fr. Kene, župn. na Sladki gori, bode upravljal dekanijo v Šmarijah; č. g. M. Stolec, kapl. pri sv. Rupertu, gre za provizorja v Razbor; č. g. Andr. Keček je premeščen s Terbovelj v Leskovec; na njegovo mesto pride č. g. dr. bogoslovja in modroslovja A. Medved.

Sad protestanškega misijona. Angleški protestantje v Ugandi nadaljujejo zmeraj boj zoper katoličane. Kar se ni hotlo polutriti, so pobili. Katoliški ženi enega glavarjev so vrat prerezali, ker ni hotla svoje katoliške vere zatajiti. S kraljem Mnanga-m so hotli mir storiti, toda moral bi se čisto protestanstvu vdati. Ker ni hotel privoliti, so angleški častniki spravili v svojo oblast dva princa, ki sta bila poprej pri katol. misijonarjih pod varstvom. To je strašno počenjanje zoper vsako mednarodno pravico!

Recept.

Vsem Lorencem,
Vsem Slovencem

Zoper liberalno kugo in bolezen

Bog daj sv. Lorenca vero, upanje, ljubezen!

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: R. N. Bogolin 5 gld. — J. R. 10 gld. — Dve dobri serci 80 kr. — N. N. 10 gld. — Msr. M. P. 1 velik terdnjak. — Č. g. R. Merčun 3 gld. — Č. P. A. 30 kr. — Č. g. Č. g. kaplan Ant. Lesjak 1 gld. — Neki prijatelj ki naj mu Bog poverne. 12 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Konrad Texter, kapl. na Igu. 6 gld. — Neimen. roka, da bi tisti otroci namesto dariteljev Boga kvalili, za spreobrnjenje grešnikov, za duše v vicah itd., 5 gld.

Za najpotrebniši misijone: R. N. Bogolin 25 gld. — Sposto-vana N. Zajc 2 gld.

Za ustanovitev stalne in večji rezidence čč. oo. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“ J. T. 20 gld. — Č. g. župnik A^l. Kumer 5 gld.

Za poporelce v Velikem otoku pri Postojni: J. E. 10 gld.

Za sv. Očeta: R. N. Bogolin 5 gld. — J. E. 10 gld. — Raška fara zbirko 16 gld. po č. g. žup. Dolinarju.

Za Don Boskovo napravo v Londonu: A. St. R. „resp. Sacrum“ 2 gld.

Za čč. redovnice v Ternovem: J. E. 5 gld.

Za napravo karmelitaric na Selu: Č. g. župnik Al. Kumer 5 gld.